

Arrest

nr. 273 786 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2005 dient de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, bij de toenmalige Belgische ambassade te Caracas (Venezuela) een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging met zijn moeder in. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd.

Op 4 juni 2007 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel gedurende drie jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 2 juli 2007 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 juli 2008 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn.

Op 7 december 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Hoegaarden de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 30 825 van 31 augustus 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 16 februari 2009 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met opdecimen wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 5 mei 2011 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve voor de voorlopige hechtenis van 4 november 2010 tot 5 november 2010 en een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met opdecimen wegens bezit van verdovende middelen. Het uitstel, verleend door de correctionele rechtbank te Leuven op 30 september 2013, wordt herroepen.

Op 12 juli 2011 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving waaronder de verkoop van verdovende middelen ten aanzien van een kind dat meer dan 12 jaar en minder dan 16 jaar oud is.

Op 26 augustus 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 januari 2016 wordt de verzoeker ambtshalve geschrapt.

Op 16 oktober 2017 vraagt de verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Op 5 maart 2018 wordt dit geweigerd en wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 221 270 van 16 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 20 oktober 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als feitelijke partner van O. M. L. T., die de Nederlandse nationaliteit heeft, en als 'ander familielid' overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2021 wordt de verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Op 13 april 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde), inzake de op 20 oktober 2020 ingediende aanvraag, tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 260 007 van 2 september 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze akte had ingesteld.

Op 20 juli 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw als feitelijke partner van de Nederlandse O. M. L. T. en als 'ander familielid' overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2021 biedt de verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Hoegaarden met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw O.M.L.T.

Op 10 november 2021 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoegaarden om de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw O.M.L.T. niet te registreren. Uit de stukken die de verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij beroep aantekende tegen deze beslissing. Deze procedure is thans nog lopende.

Op 2 december 2021 beslist de gemachtigde, inzake de op 20 juli 2021 ingediende aanvraag, tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 273 785 van 8 juni 2022 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Tevens op 2 december 2021 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 10 januari 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. (...)

voornaam : F. M. (...)

geboortedatum : (...).1985

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

10 jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Betrokkene diende op 20.10.2020 een eerste keer gezinshereniging aan als feitelijke partner van de Nederlandse onderdane, Mevr. O. M. (...). Deze aanvraag werd op 13.04.2021 ten gronde werd geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.09.2021 in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV) verworpen. De RVV oordeelde in haar arrest dat de foto's die betrokkene voorlegde in het kader van huidige aanvraag, niet getuigden van een daadwerkelijke duurzame relatie tussen betrokkenen. Betrokkene en Mevr O. (...) deden op 10.08.2021 te Hoegaarden een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 10.11.2021 weigerde de gemeente Hoegaarden deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Leuven, nadat was

vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing was onder meer gesteund op talrijke onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkenen. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover Mevr. O. M. (...) aldus betwist. Op 16.02.2021 werd betrokkene overigens door de CR van Leuven veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. O. (...). Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven met Mevr. O. (...) evenmin als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen. Betrokkene legt geen bewijs voor dat het kind van Mevr. O. M. (...) een gemeenschappelijk kind is. Betrokkene is verder ook een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder.

Hoedanook kunnen we wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, stellen dat uit de aard en de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Mevr. O. (...) kan er uiteraard voor kiezen om met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en/of al dan niet met het kind via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde is een inreisverbod van 10 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 10 jaar (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

In de bestreden beslissingen van inreisverbod wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.4.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van tienjaar in volgende gevallen:
4° indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.”*

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat de bestreden beslissing van inreisverbod niet afdoende rekening houdt met de humanitaire redenen, eigen aan het dossier van verzoeker.

Zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken aantoont dat de verzoeker actueel nog enig gevaar vormt voor de openbare orde, ondanks zijn gezinsleven dat in België ligt, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van een inreisverbod van de maar liefst 10 jaar.

Een aantal fundamentele rechten, meer specifiek het recht op gezinsleven en het recht op verdediging werden niet voldoende gerespecteerd.

In casu zijn de humanitaire omstandigheden zeker aanwezig.

-4.4.1.

Schending van het privé-en gezinsleven

Verzoekende partij en zijn partner hebben op 10/08/2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeente Hoegaarden.

De ambtenaar weigerde om deze verklaring te registreren op datum van 10/11/2021 wegens negatief advies van het Parket Leuven.

Evenwel houdt de bestreden beslissing geen gewag van het feit dat verzoeker en zijn partner hiertegen in beroep zijn gegaan bij de Familierechtbank te Leuven! (zie stuk 2)

De inleidingszitting heeft reeds plaatsgevonden op 07/01/2022. (zie stuk 3)

Er werden conclusietermijnen afgesproken en de pleitzitting staat gepland op 16/09/2022. (zie stuk 4)

Verzoeker verblijft al sinds 2008 in België en heeft al een duurzame relatie met zijn partner sinds 2017 en zij wonen feitelijk samen sinds 2018. Zij hebben ook samen een gemeenschappelijk kind!

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van meerdere rechten, dewelke het gezinsleven waarborgen.

-4.4.1.1.

Vooreerst is er sprake van een schending van het artikel 8 E.V.R.M.

a)

Het gezin wordt gevormd door verzoeker, zijn partner en hun gemeenschappelijk kind!

Hierboven is reeds geschetst dat verzoeker en haar partner wel degelijk een gezinscel vormen en verzoeker zijn effectief gezinsleven zelf wil laten officialiseren door een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Er is een lopende procedure hangende bij de rechtbank van eerste aanleg, die bevoegd is over de beoordeling van de verklaring tot wettelijke samenwoning en de dus hieruit voortvloeiende deugdelijke partnerrelatie.

Dit komt niet toe aan tegenpartij.

Zolang het beroep bij de bevoegde Familierechtbank loopt is er nog geen definitief standpunt ingenomen omtrent de verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner.

Er is aldus nog steeds sprake van een beschermingswaardig gezinsleven, tot het tegendeel, door de bevoegde Familierechtbank, aangetoond zou worden.

De gezinscel van verzoeker dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

b)

Op het ogenblik van de bestreden beslissing waren partijen wel degelijk een koppel. Dit werd niet geverifieerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Enkel het gegeven dat de verklaring tot wettelijke samenwoning werd geweigerd, is genoeg om reeds een inreisverbod van tien jaar op te leggen!

Er is echter wel degelijk sprake van een ware relatie.

c)

Verder kan verzoeker de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het E.V.R.M.

Zoals reeds geduid leefde verzoeker, in casu, reeds 5 jaar feitelijk samen met zijn partner.

Zij hebben een duurzame relatie en hebben de wens geuit om een wettelijke samenwoning af te leggen en deze relatie te officialiseren.

De relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M..

d)

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen.

e)

Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een effectieve relatie heeft met zijn partner. Zij hebben zelfs een gemeenschappelijk kind samen!

Het kerngezin van verzoeker wordt effectief gevormd door hemzelf, zijn kind en zijn partner.

Door het terugsturen van verzoeker, wordt een kerngezin volledig ontruikt. Verder legt het inreisverbod maar liefst een scheiding van 10 jaar op aan verzoeker.

Verzoeker heeft afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een gezinsleven ex artikel 8 E.V.R.M. blijkt, welke positieve verplichtingen op de staat legt om het gezinsleven te handhaven

Evident is het inreisverbod welke een scheiding van 10 jaar impliceert, disproportioneel.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust. Een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

-4.4.1.2.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’

-4.4.1.3.

Naast het artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt door de bestreden beslissing tevens artikel 12 E.V.R.M. geschonden, dat het recht te huwen waarborgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Nu de verzoeker het grondgebied dient te verlaten en niet terug mag komen gedurende lange tijd, zal hij zijn recht op huwen (in casu wettelijke samenwoning) niet kunnen uitoefenen.

Het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst is volgens hem een beknutting van het recht beschermd in art. 12 E.V.R.M.

Het inreisverbod van 10 jaar weerhoudt hem zelfs 10 jaar lang gescheiden te zijn van zijn partner en kind!

Het weze herhaald dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de partijen wel degelijk een koppel waren. Dit werd niet geverifieerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Enkel het gegeven dat er een weigering van de verklaring wettelijke samenwoning werd geregistreerd, is voldoende voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

-4.4.2.

Gevaar voor openbare orde

De bestreden beslissing motiveert verder dat verzoeker een inreisverbod van tien jaar opgelegd krijgt wegens het feit dat verzoeker een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde.

-4.4.2.1.

De bestreden beslissing luidt hierop als volgt:

“Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring.

Handel in drugs en zeker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kennen. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.”

-4.4.2.2.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, dateert de laatste veroordeling van verzoeker, in kader van de verkoop van drugs, reeds van 2011! Dit is reeds 11 jaar geleden!!

Dat verzoeker vandaag een inreisverbod opgelegd krijgt van 10 jaar, voor veroordelingen die zich meer dan tien jaar geleden hebben voorgedaan, is disproportioneel!

Zeker gelet op de aanwezigheid van het gezinsleven van verzoeker in België. (zie supra)

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een inreisverbod van tien jaar wenst op te leggen, voor veroordelingen die meer dan elf jaar geleden werden uitgesproken, kan er verwacht worden dat verwerende partij een grondig proportionaliteitstoetsing doorvoert.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing! Deze toont niet aan dat verzoekende partij nog actueel een gevaar vormt voor de openbare orde!

-4.4.2.3.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de veroordeling voor slagen en verwondingen aan zijn partner, van 16/02/2021, dient hierbij ook opgemerkt te worden dat ook dit voorwerp uitmaakt van het beroep dat werd ingediend bij de Familierechtbank te Leuven, in het kader van de weigering registratie wettelijke samenwoning.

Verzoeker en zijn partner wonen nog steeds samen op hetzelfde adres. Zij hebben ook een kind samen.

Dat ook nergens uit blijkt dat verzoeker hierover werd gehoord, noch zijn partner. Dat het de Dienst Vreemdelingenzaken niet toekomt om overhaaste conclusies te trekken en zélf een beoordeling te maken over de duurzame relatie, die trouwens toekomt aan de bevoegde Familierechtbank.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel een stereotype beslissing afgeleverd.

Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van 10 jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

-4.4.2.4.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De motivering vindt geen grondslag in het administratief dossier.

Onmogelijk kan gesteld worden dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is, temeer de waarachtigheid van hun relatie niet in vraag kon gesteld worden indien een degelijk onderzoek was gevoerd.

Onmogelijk kan een termijn van 10 jaar voorzien worden in het belang van de migratiecontrole.

4.5.

Eindbesluit

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen voortvloeiend uit een degelijk onderzoek, rekening heeft gehouden, quod non. Er is immers geen sprake van een degelijk onderzoek.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het inreisverbod niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkeheden eigen aan het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 74/11 Vw., van artikel 62 Vw., van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, artikel 8 en artikel 12 EVRM en van artikel 7 van het EU-Handvest.

Verzoeker stelt dat er in zijn geval sprake is van humanitaire redenen die het bestuur ertoe kan bewegen om geen inreisverbod op te leggen. Hij verwijst naar zijn familieleden in België en de procedure bij de Familierechtbank te Leuven tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover

hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet is uitgevoerd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker betwist niet dat er ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In hoofde van de verwerende partij is er geenszins sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

De verwerende partij wens te vervolgen dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom er een inreisverbod van 10 jaar wordt opgelegd. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het

drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Betrokkene diende op 20.10.202 een eerste keer gezinshereniging aan als feitelijke partner van de Nederlandse onderdane, Mevr. O. M. (...). Deze aanvraag werd op 13.04.2021 ten gronde werd geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.09.2021 in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV) verworpen. De RVV oordeelde in haar arrest dat de foto's die betrokkene voorlegde in het kader van huidige aanvraag, niet getuigden van een daadwerkelijke duurzame relatie tussen betrokkenen. Betrokkene en Mevr O. (...) deden op 10.08.2021 te Hoegaarden een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 10.11.2021 weigerde de gemeente Hoegaarden deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Leuven, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing was onder meer gesteund op talrijke onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkenen. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover Mevr. O. M. (...) aldus betwist. Op 16.02.2021 werd betrokkene overigens door de CR van Leuven veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. O. (...). Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven met Mevr. O. (...) evenmin als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen. Betrokkene legt geen bewijs voor dat het kind van Mevr. O. M. (...) een gemeenschappelijk kind is.

Betrokkene is verder ook een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder. Hoe dan ook kunnen we wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, stellen dat uit de aard en de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Mevr. O. (...) kan er uiteraard voor kiezen om met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en/of al dan niet met het kind via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde is een inreisverbod van 10 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 10 jaar.

Er wordt verwezen naar het gevaar voor de openbare orde en het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Tevens wordt rekening gehouden met het bepaalde in artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat de termijn van tien jaar disproportioneel zou zijn, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden."

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoeker benadrukt dat zijn laatste veroordeling in het kader van drugs dateert van meer dan tien jaar geleden. De verzoeker acht het disproportioneel dat hem thans een inreisverbod met een duur van tien jaar wordt opgelegd voor veroordelingen die zich meer dan tien jaar geleden hebben voorgedaan. De verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt en dat de verweerder niet aantoonde dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde, dit terwijl van de verweerder nochtans verwacht kan worden dat hij een grondige

proportionaliteitstoetsing doorvoert indien hij een dergelijk langdurig inreisverbod (10 jaar) wenst op te leggen.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen *“openbare orde”* en *“openbare veiligheid”* op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, *Nazli*; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O* en HvJ 15 februari 2016, C-601/15 *J.N.* (grote kamer)). Uit het arrest C-554/13 blijkt dat het bevoegde bestuur, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokken vreemdeling inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46).

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een *“ernstige bedreiging vormt”* (tegenwoordige tijd) voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het moet dus gaan om een actuele en ernstige bedreiging die aantoonbaar is.

In het voormelde arrest (C-554/13) heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”* Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C-430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie nogmaals als volgt: *“In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”*

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16).

Verder moeten *“ernstige redenen van openbare orde”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* van openbare orde (Memorie

van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19)*

Uit de bestreden beslissing moet derhalve blijken waarom de verweerder meent dat de verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In voorliggende zaak wordt inzake het op 2 december 2021 getroffen langdurig inreisverbod het volgende gemotiveerd:

“10 jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

(...)

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde is een inreisverbod van 10 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 10 jaar

(...)"

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, verwijst de verweerder naar een aantal veroordelingen inzake inbreuken op de drugswetgeving, die echter allen dateren van meer dan tien jaar terug. Het gaat met name om een veroordeling in 2007, in 2009 en twee veroordelingen in 2011. De meest recente veroordeling waarop de verweerder zich baseert, dateert van 12 juli 2011.

De verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van een gedegen onderzoek naar het actueel en ernstig karakter van de bedreiging die thans nog van de verzoeker zou uitgaan. De verweerder kan het actueel karakter van de ernstige bedreiging niet louter afleiden uit de vier veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen. Dit geldt *in casu* des te meer aangezien de veroordelingen waarop het ernstig gevaar voor de openbare orde wordt gebaseerd, dateren van meer dan tien jaar terug. Uit niets blijkt dat de verweerder concreet heeft onderzocht hoe uit de bijzondere ernst van de meer dan tien jaar terug gepleegde feiten (drugsdelicten) zou blijken dat van de verzoeker thans nog steeds een actuele en ernstige bedreiging uitgaat voor de openbare orde. Evenmin blijkt dat de verweerder heeft nagegaan welk gedrag de verzoeker in de voorbije tien jaar heeft vertoond en hoe deze persoonlijke gedragingen erop zouden wijzen dat de verzoeker de neiging vertoont om zijn eerdere gedragingen (drugsdelicten waaronder de verkoop van drugs aan minderjarigen) in de toekomst verder te zetten. De Raad stelt vast dat de verweerder alleszins nergens te kennen geeft dat de verzoeker sinds zijn veroordelingen van meer dan tien jaar terug nog dergelijke feiten zou hebben gepleegd, laat staan dat hij ervoor werd veroordeeld. De Raad herhaalt dat de verweerder, bij het opleggen van een dergelijke langdurig inreisverbod van tien jaar, dient te onderzoeken in welke mate, gelet op het persoonlijke gedrag van de verzoeker, er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De Raad betwist niet dat de verkoop van drugs (zeker) aan minderjarigen ernstige feiten betreft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verweerder heeft onderzocht hoe en waarom de verzoeker actueel de neiging zou vertonen om zijn gedragingen van meer dan tien jaar terug (verkoop van drugs al dan niet aan minderjarigen) in de toekomst verder te zetten. Het blijkt evenmin dat de verweerder concreet in rekening heeft gebracht dat er meer dan een decennium is verstreken sinds de in de bestreden akte opgesomde

veroordelingen en uit niets blijkt dat de verweerder bij zijn besluit heeft rekening gehouden met verzoekers gedrag sinds de veroordelingen.

De verweerder beperkt zich, naast de opsomming van de veroordelingen en de strafmaat, tot een vage omschrijving van de door de verzoeker gepleegde feiten, met name de verkoop van verdovende middelen onder meer aan minderjarigen (wat de veroordeling door het hof van beroep te Brussel betreft). De precieze aard van de feiten (onder meer de omvang van de drugsverkoop, zo is er bijvoorbeeld een verschil tussen een eerder occasionele verkoop en de georganiseerde drugshandel op grote schaal) en de omstandigheden die daaraan ten grondslag liggen, worden echter niet geschetst. De verweerder stelt wel dat de handel in drugs, en zeker de verkoop aan minderjarigen, een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving omwille van de vele gezondheidsrisico's voor vele verslaafden omwille van de criminaliteit die heerst in het drugsmilieu. Dit betreft echter een zeer algemene aanname, waarbij echter niet wordt geduid welke negatieve impact verzoekers persoonlijke gedragingen precies hadden op de gezondheid van zijn "*klanten*" en op eventuele criminele activiteiten in een breder drugsmisdaadmilieu. Er wordt zelfs niet geduid welke hoeveelheden de verzoeker precies heeft verkocht en aan hoeveel personen, en er wordt ook nergens gesteld dat de verzoeker zou hebben gehandeld in een breder crimineel drugsmisdaadmilieu. De verweerder stelt wel dat de verzoeker geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en dat hij uit is op zeer gemakkelijk geldgewin, doch dit zijn algemene elementen die gelden voor elke persoon wanneer deze beslist om drugs te verkopen zij het aan minder- dan wem aan meerderjarigen. Uit niets blijkt dat de verweerder concreet heeft onderzocht of de verzoeker, hoewel alle veroordelingen wegens drugsdelicten dateren van meer dan tien jaar terug en er sindsdien geen nieuwe gelijkaardige feiten voorliggen, gelet op zijn actuele persoonlijke (sociaaleconomische) situatie, nog steeds uit is op gemakkelijk geldgewin en dat hij nog steeds geen respect heeft voor andermans gezondheid derwijze dat hij actueel nog steeds de neiging vertoont tot dergelijke gedragingen die 's lands openbare orde ernstig impacteren. Het louter poneren dat de in het verdere verleden gepleegde feiten ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans gezondheid en een drang naar gemakkelijk geldgewin, volstaat *in casu* niet om te besluiten dat er de verzoeker actueel nog steeds een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien uit niets blijkt dat het zeer ruime tijdsverloop sinds de gepleegde feiten (meer dan 10 jaar) daadwerkelijk in rekening werd genomen.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om zich op basis van de gegevens van het dossier uit te spreken over de vraag of de verzoeker al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat de verweerder de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld waar hij, zonder op concrete wijze rekening te houden met het lange tijdsverloop (meer dan tien jaar) sinds de gepleegde (ernstige) feiten en zonder de precieze omvang van de gepleegde feiten te onderzoeken, besluit dat de verzoeker (actueel) een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in de bestreden akte tevens op uitgebreide wijze wordt ingegaan op het familiaal leven van de verzoeker, doch dat deze motieven over het familiaal leven *an sich* niet worden gehanteerd om te verantwoorden dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde derwijze dat hem overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan vijf jaar (*in casu*: tien jaar) wordt opgelegd. De verweerder heeft bij de beoordeling van het gezinsleven van de verzoeker wel verwezen naar een recente veroordeling wegens slagen en verwondingen aan zijn partner, doch dit enkel om te verantwoorden dat "*het aangehaalde gezinsleven met Mevr. O. (...) evenmin als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen*" en niet om te verantwoorden dat met toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de thans bestreden beslissing werd getroffen met miskennis van de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder beperkt zich immers tot een citering van de motieven van de bestreden beslissing waarna hij opwerpt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het gevaar voor de openbare orde, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Daarnaast meent de verweerder dat de verzoeker niet aantoont dat de termijn van tien jaar niet proportioneel zou zijn, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie. Dit is een summiere uiteenzetting waarbij enkel wordt verwezen naar de bestreden beslissing, maar niet concreet wordt ingegaan op de kritiek van de verzoeker dat de verweerder zich baseert op veroordelingen van meer dan tien jaar oud en dat de verweerder niet op deugdelijke wijze heeft verantwoord waarom de verzoeker actueel nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE